

SMÅSTADSFASONER, --- sön'r, 5. pl. Fasoner, liknande småstadsboers.

SMÅSTADSLIK, a. 2. Se *Småstadsaktig*. — *Småstadslikt*, adv.

SMÅSTADSMANER, --- nér, 5. pl. Maner, liknande småstadsboers.

SMÅSTADSMIN, m. 3. Sådan min, som småstadsboer vanligen hafva.

SMÅSTADSSED, m. 3. Sed, som är bruklig i småstäder.

SMÅSTEK, f. 2. Stek af småfågel.

SMÅSTEN, m. sing. koll. Små stenar. (Fam.) Om det ock regnade s., om än de värsta hinder mötte.

SMÅSTJÅLA, v. a. 3. Se *Snatta*.

SMÅSVEN, m. 3. pl. — *svenner*. Se *Page*.

SMÅTARMARNE, m. 2. pl. def. (anat.) De små tarmarne hos människa eller djur.

SMÅTIONDE, m. 4. Tionde af ärter, vicker, m. m.

SMÅTORSK, m. 2. En art Torsk, 2 fot lång, brun, fläckig, läckrare än Stortorsk. *Gadus Callarius*.

SMÅTT, adv. (merendels fam.) 1) I små delar, stycken. *S. hackad, skuren*. — 2) Något litet. *S. rädd, kär. Skratta s.* — 3) Sakta, långsam. *Det regnar, snöar s. Det går s. Lefva s., torftigt. Stjåla s., se Snatta. S. om s., i sakta framskridande. S. omsider, omsider, efter hand.*

SMÅTVÄTT, m. 2. Tvätt af småkläder.

SMÅTÄCK, a. 2. (fam.) Rätt täck och behaglig. — *Småtäckhet*, f. 3.

SMÅTÄNK, a. 1. Som tänker småaktigt.

SMÅTÄRNA, f. 1. Fågel af Tärnornas släkte.

SMÅVIKARE, m. 3. En art af Skälsläget.

SMÅVÄXT, a. 1. Små till växten.

SMÅCK, m. 2. I. Slag med flata handen. — *Int.* Utrop, hvarmed härmas ljudet af ett sådant slag.

SMÅCK, m. 2. II. Ett slags sorgprydnad, som af fruntimmer bäres i pannan, vid hofsorg.

SMÅCKA, v. a. 2. (fam.) Slå med flata handen. *S. en på örat. S. till*, ge ett dugtigt slag med flata handen. *S. i'n, néd, sönder, se Slå i'n, &c.*

SMÅCKER, a. 2. (sjöt.) Smal, fin. — *Småckerhet*, f. 3.

SMÅCKFET, små'ck fét, a. 2. neutr. — *fett*. (fam.) Mycket fet.

SMÅCKFULL, små'ck fúll, a. 2. (fam.) Alldeles full.

SMÅDA, v. a. 1. (af *Små*) Utan bevis, i tal eller skrift beskylla någon för äreröriga handlingar; göra obevista beskyllningar, som förklena ens goda namn och rykte. — *Syn.* Försmåda, Svårta, Lasta, Kränka. — *S-nde*, part. akt. Brukas stundom adjektivt. *S. beskyllningar. — Smådande*, n. 4.

SMÅDARE, m. 3. En, som smådar.

SMÅDEBREF, n. 3. Bref, som innehåller smådelser.

SMÅDEFULL, a. 2. Se *Smådlig*. — *Smådefullt*, adv.

SMÅDELIG, m. fl., se *Smådlig*, &c.

SMÅDELSE, f. 3. Obevist beskyllning, hvarigenom man söker att beröfva en annan dess heder.

SMÅDELUST, f. sing. Begäret att genom förtal beröfva en annan dess heder.

SMÅDELYSTEN, a. 2. neutr. — *et*. Som drivres af smådelust.

SMÅDELYSTNAD, m. sing. Se *Smådelust*.

SMÅDEORD, n. 3. Smådligt ord.

SMÅDESKRIBENT, --- bännt, m. 3. Skrifställare, som är böjd för att småda andra.

SMÅDESKRIFT, f. 3. Skrift af smådligt innehåll.

SMÅDESPRÅK, n. sing. Smådligt tal, smådliga framställningar.

SMÅDETAL, n. 3. (mindre brukl.) Smådligt tal.

SMÅDETUNGA, f. 1. (fig.) En, som är fallen för att småda andra.

SMÅDLIG, a. 2. Smådande; som går ut på att småda. *S-t tal. Af s. beskaffenhet. — Syn.* Smådande, Smådefull, Ärerörig, Förklenlig.

SMÅDLIGHET, f. 3. Smådlig beskaffenhet.

SMÅDLIGT, adv. På ett smådligt sätt.

SMÅKTA, v. n. 1. 1) Befinna sig i ett matighetstillstånd, förorsakadt af sjukdom, af långvarig smärta, af stark passion, af ett länge otillfredsställt naturbehof, af långvarig längtan, o. s. v.; tråna, trängta. *S. på sjuksängen, i ett fångelse. S. af hunger och törst. S. af kärlek. S. efter förtlossning. — Syn.* Försmakta. — 2) Säges äfv. om växter, som äro i ett tynande tillstånd, längta efter regn. *S. efter regn. — S-nde*, part. pres. Brukas nästan adjektivt. *En s. fånge. De s. blommorna. Den s. naturen. S. ögon, blickar. — Småktande*, n. 4. [Smågta.]

SMÅLEK, m. sing. (i äldre språket *Smølig*) Skymf, förolämpningar. *Lida s.*

SMÅLL, m. 2. 1) Plötsligt, häftigt, blott ögonblickligt ljud. *Åskans s-ar. S-ar af en piska. — Bildar sammansättningarna Åksmåll, Piskmåll. (Fam.) Roa sig åt s-en som gamla kampar, af gammal vana finna någonting roligt, ehuru man ej kan sjelf njuta deraf eller deltaga deri. — 2) Slag, åtföljdt af ett smällande ljud. *Ge någon s-ar af en piska. (Ordspr.) Slå två flugor i en s., se Flugor. — S. n. sing. oböjl. (fam.) Slag, stryk. Ge någon s. S. på fingrarna, se Finger.**

SMÅLLA, f. 1. Se *Flugsmälla*.

SMÅLLA, v. n. 2. (Har för bem. 1 o. 2 i Impf. sing. äfv. Småll; pl. gam.) *Smullo*. Sup. (gam.) *Smullit*. 1) Säges om ett plötsligt, häftigt, ögonblickligt ljud. För denna och följ. bemärkelse ofta impersonelt. *Hörde du, att det smäll? Det var någonting, som smäll. (Fam.) Det är så kallt, att det s-ler i knutarna*, är skarp vinter. *S. igen*, slå igen med en smäll, t. ex.: *Dörren smällde igen. S. till*, plötsligt gifva en stark smäll. — 2) Explodera med smäll. *Krut, som ej s-ler. S. åf* (om gevär), aflössas, t. ex.: *Bössan smäll af. S. sönder*, gå sönder med smäll. — 3) (äfv. aktivt) Åstadkomma en smäll, smällar. *S. med en piska. S. med tungan eller läpparna, med fingrarna. S. åf*, aflösa med smäll, t. ex.: *S. af ett gevär. S. igen, till*, slå igen, så att det smäller, t. ex.: *S. igen, till dörren. S. dörren i lås*, slå dörren i lås, så att det smäller. *S. i dörren, slå igen dem, så att det smäller. — V. a. (fam.) Gifva smäll, stryk; slå. S. någon en örfil. S. på, upp*, ge dugtigt med stryk. *S. till*, slå till.

SMÅLLANDE, n. 4. Ljudet, då någon eller något smäller. Jfr. *Smälla*, v. n.

SMÅLLFIKON, n. 3. (fam. skämtv.) Dugtig örfil.

SMÅLLKALL, a. 2. (fam.) Ytterst kall; kall, så att det smäller i knutarna. *Midt i s-a vintern.*

SMÅLLKYSS, m. 2. (fam.) Kyss, gifven med det eftertryck, att det smäller.